

SISTA LEENDET

En gång i tiden var landet Palestina ett lugnt land. Men om vi ska räkna åren från idag så har kriget pågått 49 år. I hela 49 år har oskyldiga människor dött och ingen har bott säkert i sina hem. Men den staden som jag bodde i, fanns inga krig. Jag och min familj bodde i en liten fridfull by, där alla människor var godhjärtade och hjälpsamma mot varandra. Jag älskar min lilla hemstad som jag tyvärr inte längre kan bo i. Jag är nu en flykting och bor med min familj här i Sverige. Hade det inte varit för Sverige, så skulle jag och många andra flyktingar varit döda idag. Därför är jag tacksam och älskar Sverige mer än mitt eget hemland. Ni svenska folket förtjänar det bästa och därför vill jag dela med er min upplevelse. Min egen erfarenhet i Palestina. Jag vet att det har hänt värre för andra, därför tycker jag aldrig synd om mig själv.

SISTA LEENDET

Del 1

Solen lyste klart ute bland de få molnen. Jag kunde känna hur svetten rann igenom kläderna. Jag skyndade mig hem från skolan med den tunga jobbiga ryggsäcken och allt jag tänkte på var en kall dusch. Det tog mig 45 minuter att äntligen nå hemmet. Man kunde känna den goda lukten av mammas mat och ljuden från köket.

Min lillebror Ahmed sträcker ut huvudet från det lilla fönstret och skriker högt som en tok.

- Sabrina är hemma! Skynda dig vi ska äta!

Jag gav honom ett leende och bad honom dämpa rösten. Hela familjen satt samlade runt matbordet. Det var en härlig känsla. Ahmed mötte mig halvvägs och satt retsamt sin arm kring min hals.

- Vill du ha stryk va?

Jag slet bort hans hand och jagade in honom till hemmet. Och vi bara busade och skrattade. Mamma bad oss vara tysta och sa att vi skulle komma in till köket och äta tillsammans med familjen. Vi satte oss lydiga ner vid bordet.

Det var en härlig känsla att ha hela familjen samlad vid bordet. Mina två storebröder Adel och Monir hade kommit från sina tunga arbeten och lika så hade min gifta syster Samira gjort.

När vi hade ätit klart så var det min tur att diska. Ahmed hjälpte till samtidigt som han berättade sina roliga historier. Jag trodde aldrig på honom, men han sa alltid wallah (svor vid Guds namn) att det var sant. Ingen kunde undvika att skratta när han satte igång med sina historier.

Denna kväll skulle Ahmed till sitt jobb. Han jobbade extra på ett bageri i byn. Han behövde pengarna för att

kunna fortsätta sina studier. Det var en lång bit att gå och jag lovade att följa honom en bit.

Vi pratade om allt som rörde livet. Ahmed hade berättat om en tjej han gillade in sin klass, men att han hade svårt för att prata med henne.

- Din fega rätta! Och du som ska vara en man? Småretades jag.

Han gav mig ett leende och sa sedan med en pigg röst

- Jag har i alla fall känslor, som vissa andra inte har! Försökte han retas tillbaka.

- Och föresten hur går det med den där killen Billal?

- Lägg av Ahmed! Vad kan du om kärlek? Du är bara 14 år suckade jag.

- Och du är bara 1 och ett halvt år äldre. Men han har ju gillat dig länge nu och han har jagat dig månader, du borde vara stolt. Jag tycker han verkar vara en schysst kille envisades Ahmed.

Jag tittade pinsamt ner på marken för att dölja mina röda kinder. Och självklart kom Ahmed på mig. Han ser alltid igenom mig.

- Jag visste väl det! Du gillar honom! Små skrek han.

- Äsch! Ta hållkäft vet ja!

Men Ahmed fortsatte skratta med sina fina tänder. Hans ljusgröna ögon glittrade tillsammans med de tusentals stjärnorna på himmelen och jag såg stolt på min lillebror.

Men plötsligt stannade han upp och skrek till ett högt nej.

- Vad? Undrade jag nyfiket

- Jag glömde min bagarmössa hemma på kylskåpet. Fan chefen kommer döda mig. Jag hinner inte gå hem.

- Men jag kan hämta din fula bagarmössa!

- Kan du! Sa han plötsligt med sin glada röst.

- Men hör du vad har du annars syrran till? Fortsatte jag.

Han kramade mig överdrivet hårt, då jag skojslog honom på huvudet. Han sprang i väg och jag vände ryggen och gick. Jag kunde efter några sekunder höra honom skrika.

- Hör du! Sabrina!

Jag vände mig om och tittade åt Ahmeds håll. Han fortsatte skrika så att jag skulle höra.

- Jag tror att vi är dem bästa syskonen i hela världen.

Jag gav honom ett leende och skyndade mig sedan hem. Fort hämtade jag Ahmeds bagarmössa och gick sedan den långa vägen igen. Det tog mig en halvtimme att komma fram till bageriet. När jag äntligen var framme tog jag bakdörren och klev in.

Jag kände plötsligt att det luktade bränt. Jag gav mig själv ett leende och tänkte att Ahmed hade bränt upp någon kaka. Men när jag fortsatte gå igenom den långa korridoren såg jag rök och allt blev ännu konstigare.

I den mörka avlånga gången sprang jag av rädsla. Nej, jag var aldrig rädd, det var bara falska tårar som jag tvingade ur mig. Detta var bara en dum inbillning. Men när jag kom fram till det öppna köket, så satt en gubbe med långt vitt skägg lutad mot väggen. Hans ögon var röda och små av tårar. Jag tittade fundersamt på gubben och han pekade förtvivlat åt höger. Jag skyndade mig dit.

Det var då som det hela stannade. Jag visste att hela mitt liv skulle förändras. Mitt hjärta pumpade så fort och jag fick svårt att andas.

Fläkten i köket hade ramlat ner från taket och låg sönderdelad på golvet.

Min lillebror låg skadad på det avlånga köksbordet och över honom låg en mörk död man.

På golvet låg det utspridda vattnet och en sönderslagen stereo, som hade bränt och skadat min lillebror Ahmed och den mörke mannen.

Jag hoppade upp på bordet för att hålla mig borta från strömmen och kröp fram till Ahmed.

Hjälplöst sträckte han fram sin hand och jag höll försiktigt om den. Hans ena öga var blodsprängd och han kunde inte röra på sig. Han försökte säga något, men hade ingen ork kvar i kroppen. Min hand darrade samtidigt som jag såg min lillebror lida.

Jag kunde inte fatta att detta pågick. Var det verklighet eller en hemsk mardröm? Var detta på riktigt? Vem ställde till med allt detta? Många frågor men inga svar. Svaren var bara allt blod på väggarna och en döende människa. Den döende människan var allt jag levde för.

Tårarna forsade ner som den snabbaste floden någonsin. Jag visste inte vad jag skulle göra eller säga. Jag ville lyfta bort den döde mannen som låg över min bror, men han var för tung. Jag kände hur hårt Ahmed höll min hand.

Jag kunde känna hans smärta och jag led (nästan mer). Jag förstod att han snart skulle dö, att det var hans sista andetag.

Jag tittade på honom med tårar och rädsla och visste inte vad jag skulle göra. Jag hörde min nervösa och rädda röst upprepa:

- Ahmed! Lyssna på mig! Du får inte ge upp!

Men han höll på att somna in i en annan värld. Man kunde tydligt se hur hans ögon snurrade. Han hade

tillräckligt med smärta, att hans kropp förlorade känslan.

- Du får inte lämna mig! Hör du det?

Med blod rinnande från sitt ena öga tittade han ändå vackert på mig. Han viskade försiktigt:

- Sabrina!..... ”Allaho Akbar” (Gud är störst)

Sedan gav han mig det vackraste leendet någonsin.

I det hemska köket dog han och jag blev kvarlämnad. Jag minns sedan ingenting, för allt blev plötsligt svart och jag bara föll. Allt jag önskade var att jag skulle dö tillsammans med min kära lillebror, så att han skulle få slippa döden ensam. Men alla dör ensamma och det finns inget man kan göra åt saken än att se på och sörja.

Min kropp var vid liv, fast min själ och hjärta hade krossats till döds.

Men på lasarettet vaknade jag. Mina föräldrar och mina tre syskon stod runt omkring min säng och sörjde. Jag trodde det hela var en otäck mardröm och önskade intensivt att jag snart skulle vakna och då skulle den hemska mardrömmen vara över. Ahmed skulle då vara hemma och han skulle som vanligt retas med mig. Och vi skulle skojbusa och ställa till med liv i hemmet. Jag skulle få krama honom och vi skulle prata hela natten. Allt skulle vara som vanligt.

Men sanningen gör ont. Det mörka hade intagit mitt liv. Glädjen, lyckan och kärleken kommer aldrig hitta hem i mitt hjärta. Jag var utan ett hjärta och runt om mig fanns blodiga väggar. Jag var utan min kära Ahmed.

Men plötsligt började jag minnas. Det var då som jag förstod att det var på riktigt. Ahmed hade dött. Han som var den yngsta av oss.

Varför kunde det inte varit jag ? Jag hade förtjänat det, men aldrig Ahmed. Han var alltid den fina och lugna pojken som hade bra tankar.

Mina hemska tankar rullade igång. Bilden ur Ahmeds plågsamma död kunde jag tydligt minnas. Och jag kunde minnas tydligt vattnet, stereon, blodet, fläkten och min brors sista leende.

Jag fick plötsligt hårda ryck och började sprattla med benen. Jag skrek min brors namn om och om igen.

- Ahmed! Ahmed!

Fort slet jag bort alla slangar som satt i min kropp och försökte göra mig fri. Men då kände jag hur pappa höll om mina armar och hur han kramade mig försiktigt. Mamma tittade bort och gömde sig under slöjan med alla tårar.

Pappa hade tårar i ögonen och jag kunde höra hans gråtfärdiga röst. Hans härliga kram gav mig trygghet och han talade på ett sätt som fick mig att bli lugn.

- Älskling vi behöver dig kvar här. Vi älskar dig över allt annat.

Men ändå envisades jag och frågade med en nervös och liten röst.

- Var är Ahmed?

Men pappa svarade inte utan tittade allvarligt in i mina ögon. Och jag kunde se att bakom min pappas ögon dolde han sorg och smärta.

Jag tittade på mina syskon och nu kunde jag höra de tydliga gråten från rummet.

Pappa fortsatte med sin lugna röst

- Gumman försök och sov!

Men ändå fortsatte jag:

- Det var ingen mardröm pappa? Det var på riktigt! Eller hur?

Han skakade på huvudet samtidigt som tårarna föll. Det var då som jag mindes bilden av min blodiga lillebror. Hans sista leende i livet.

Jag greps av chock och panik och doktorer kom inspringande. Jag försökte göra mig fri och ville bort från det otäcka lilla rummet. Men av rädsla pumpade mitt hjärta för snabbt och allt blev plötsligt svart.

Jag såg mörker och i mitten av allt fanns en lång ljus väg. I mitten av vägen stod Ahmed. Han stod där vacker och frisk utan en massa blodiga ärr. Han tittade på mig och sa med sin härliga röst:

- Ge inte upp! Du är en kämpe!

Men jag ville komma honom nära. Jag ville så gärna krama honom och lämna den eländiga världen. Men ju närmre jag kom, desto längre bakåt gick han. Jag skrek allt jag kunde med min hesa röst:

- Vem gjorde så mot dig? Vem dödade dig?

Men han svarade inte, utan gav mig istället det där kärleksfulla leendet.

Fortsättningen följer.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SonYa med Poeter.se id #1176 innehar upphovsrätten